

РЕШЕНИЕ

№ 799

гр. София, 14.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 02.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **4152** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

14

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Образувано е по искова молба от С. В. К. срещу Министерството на вътрешните работи. Искът е предявен на основание чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, вр. чл. 203 и сл. от АПК. С исковата молба в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване са предявени три иска срещу Министерството на вътрешните работи. Претендира се обезщетение за имуществени вреди в размер на 12 960 лв. заедно с мораторната лихва, считано от 25.03.2009 г. до предявяване на иска в размер на 3888 лв. и законната лихва до окончателното изплащане на обезщетението, произтичащо от отменените като незаконосъобразни заповед № К-1629/25.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи и заповед № К 606/27.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи, обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 лв., причинени от заповед № К 1629/25.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи заедно със законната лихва за забава, считано от 25.03.2009 г. до предявяване на иска в размер на 4500 лв., както и законната лихва до окончателното изплащане на сумата и обезщетение за неимуществени вреди, причинени от заповед № К 606/27.03.2009 г. в

размер на 25 000 лв. заедно със законната лихва за забава, считано от 25.03.2009 г. до предявяване на иска в размер на 7500 лв. и законната лихва до окончателното изплащане на сумата. В съдебно заседание от 02.10.2013 г. от страна на ищеца е направено искане за увеличение на исковата претенция за имуществени вреди, като с определение в същото съдебно заседание съдът е допуснал увеличение на исковата претенция за имуществени вреди в размер на 13 765, 89 лв. Претендират се и направените по делото разноски.

Ответникът – Министерството на вътрешните работи в подаден в срок отговор по исковата молба оспорва предявения иск като недопустим и неоснователен. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата дава заключения за основателност на предявените искове.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № К-1629/25.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи на С. В. К. – главен инспектор, началник на сектор в дирекция „Противодействие на организираната и тежката престъпност” в главна дирекция „Криминална полиция” в Министерството на вътрешните работи, категория „В” е наложено дисциплинарно наказание понижаване в длъжност - началник на група за срок от една година. Със заповед № К-606/27.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи е преместен поради служебна необходимост, за срок от една година, инспектор С. В. К. – началник на сектор „Оперативна реализация” в дирекция „Противодействие на организираната и тежката престъпност” в главна дирекция „Криминална полиция” в Министерството на вътрешните работи, категория „В”, на длъжност началник на група „Охрана на обществения ред” в сектор „Опазване на обществения ред и превенция” към 02 РУ на Министерството на вътрешните работи в Столичната дирекция на вътрешните работи. От събраните по делото доказателства се установява, че с акт за встъпване в длъжност от 27.03.2009 г. съгласно заповед № 606/27.03.2009 г. С. В. К., назначен на длъжност началник на група „ООР”, сектор „ООРП” при второ РУ-СДВР е встъпил в длъжност, считано от 27.03.2009 г. до 27.03.2010 г., присъдена му е категория „В” – главен инспектор (актът за встъпване в длъжност е подписан от ищеца). Със заявление рег. № 25448/17.06.2009 г. до директора на СДВР С. В. К. е поискал да му бъде разрешено да ползва 6 месеца неплатен отпуск за 2009 г., считано от 15.07.2009 г. до 15.01.2010 г. включително, като е посочил, че отпускът му е необходим по семейни причини. Върху заявлението е поставена резолюция със съдържание „съгласен”, като със заповед рег. № 3-12495/24.07.2009 г., издадена от директора на СДВР е разрешено ползването на неплатен отпуск в размер на 6 месеца по семейни причини на С. В. К., считано от 15.07.2009 г. до 15.01.2010 г. От събраните по делото доказателства се установява, че е направено предложение рег. № 9001/26.03.2010 г. до министъра на вътрешните работи да бъде прекратено преместването на главен инспектор С. В. К., началник на сектор „Оперативна реализация”, категория „В”, преместен със заповед № К-606/27.03.2009 г. на длъжност началник на група „Охрана на обществения ред” в сектор „Опазване на обществения ред и превенция” към 02 РУ при СДВР. Със заповед рег. № К-3613/29.03.2010 г., издадена от министъра на вътрешните работи е прекратено преместването със заповед № К-606/27.03.2009 г. на длъжността началник на група „Охрана на обществения ред” в сектор „Опазване на обществения ред и превенция” към 02 РУ на МВР в Столичната дирекция на вътрешните работи на главен инспектор С. В. К. – началник на сектор

„Оперативна реализация” към ДПОТП при ГДКП – МВР, категория „В”, считано от датата на издаване на заповедта. От събраните по делото доказателства се установява, че с рапорт № 8462/09.04.2010 г. е направил искане да бъде преназначен на длъжността началник на сектор „Вътрешна сигурност и комендатура” в главна дирекция „Изпълнение на наказанията” в Министерството на правосъдието, като същият на 12.04.2010 г. е подал заявление до министъра на вътрешните работи да бъде назначен на длъжността началник на сектор „Международни проекти” към главна дирекция „Борба с организираната престъпност”. Със заповед № К-4419/21.04.2010 г., издадена от министъра на вътрешните работи С. В. К. е назначен на длъжността началник на сектор „Международни проекти” в главна дирекция „Борба с организираната престъпност”, считано от датата на встъпване в длъжност. На 23.04.2010 г. С. В. К. е подписал акт за сдаване на длъжността началник на сектор „Оперативна реализация” към дирекция „Противодействие на организираната и тежката престъпност” в главна дирекция „Криминална полиция”, като на същата дата е подписал акт за встъпване в длъжност на длъжността началник на сектор „Международни проекти” в главна дирекция „Борба с организираната престъпност”. Законосъобразността на заповедите от 25.03.2009 г. и от 27.03.2009 г. е била оспорена по съдебен ред, като с решение № 150/22.11.2011 г., постановено по адм.д. № С-113/2011 г. на Върховния административен съд посочената заповед № К-1629/25.03.2009 г. е отменена като незаконосъобразна, а с решение № 155/06.07.2010 г., постановено по адм.д. № С-11-/2009 г. на Върховния административен съд е отменена процесната заповед № К-606/27.03.2009 г., като решението е било оставено в сила с решение № 1/05.01.2011 г., постановено по адм.д. № С-205/2010 г. на Върховния административен съд. На отмяната на посочените незаконосъобразни заповеди се основава и претенцията на ищеца за причинени му от отмяната на тези заповеди имуществени и неимуществени вреди.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Предявеният иск е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Исковата молба в условията на първоначално обективно кумулатовни съединяване са предявени три иска срещу Министерството на вътрешните работи. Претендира се обезщетение за имуществени вреди в размер на 12 960 лв. заедно с мораторната лихва, считано от 25.03.2009 г. до предявяване на иска в размер на 3888 лв. и законната лихва до окончателното изплащане на обезщетението, произтичащо от отменените като незаконосъобразни заповед № К-1629/25.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи и заповед № К 606/27.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи, обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 лв., причинени от заповед № К 1629/25.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи заедно със законната лихва за забава, считано от 25.03.2009 г. до предявяване на иска в размер на 4500 лв., както и законната лихва до окончателното изплащане на сумата и обезщетение за неимуществени вреди, причинени от заповед № К 606/27.03.2009 г. в размер на 25 000 лв. заедно със законната лихва за забава, считано от 25.03.2009 г. до предявяване на иска в размер на 7500 лв. и законната лихва до окончателното изплащане на сумата. В съдебно заседание от 02.10.2013 г. от страна на ищеца е направено искане за увеличение на исковата претенция за имуществени вреди, като с определение в същото съдебно заседание съдът е допуснал увеличение на исковата претенция за имуществени вреди в размер на 13 765, 89 лв. Съгласно исковата

претенция и направеното уточнение по същата в съдебно заседание от 16.01.2013 г. исковата претенция за имуществени вреди е за период от 1 година периода 25.03.2009 г. – 25.03.2010 г.), като се състои от две части - за 6 месеца исковата претенция е в размер на 1600 лв. месечно или общо 9600 лв., като в тази ѝ част тя се основава на обстоятелството, че за този период ищецът не е получавал изобщо трудово възнаграждение поради обстоятелството, че длъжността, на която е бил преместен със заповед № К-1629/25.03.2009 г. е била заета от друго лице. В тази ѝ част исковата претенция се основава и на обстоятелството, че именно поради заемането ѝ от друго лице ищецът е бил принуден да подаде молба за ползването на неплатен отпуск, като със заповед рег. № з-12495/24.07.2009 г., издадена от директора на СДВР е разрешено ползването на неплатен отпуск в размер на 6 месеца по семейни причини на С. В. К., считано от 15.07.2009 г. до 15.01.2010 г. Това е и посочения период от 6 месеца, за който се претендира обезщетението в размер на 9600 лв. от лицето поради оставането му без трудово възнаграждение поради преместването му на заета от друго лице длъжност. В тази връзка и в представеното по делото становище по отговора на исковата молба от ответника е направено оспорване на съдържанието на представения с отговора на исковата молба акт за встъпване в длъжност относно неговата истинност с посочване на обстоятелството, че на ищеца не е било известно, че длъжността, на която се премества е заета. Във втората ѝ част исковата претенция за имуществени вреди се обосновава на обстоятелството на претърпени от ищеца вреди за останалите 6 месеца, а именно за периода от издаването на заповед № К-1629/25.03.2009 г. до датата на излизане на ищеца в неплатен отпуск на 15.07.2009 г. и след това от 15.01.2010 г. до 29.03.2010 г. (със заповед рег. № К-3613/29.03.2010 г., издадена от министъра на вътрешните работи е прекратено преместването със заповед № К-606/27.03.2009 г. на длъжността началник на група „Охрана на обществения ред” в сектор „Опазване на обществения ред и превенция” към 02 РУ на МВР в Столичната дирекция на вътрешните работи на главен инспектор С. В. К. – началник на сектор „Оперативна реализация” към ДПОТП при ГДКП – МВР, категория „В”, считано от датата на издаване на заповедта). Съобразно петитума на исковата молба и направените уточнения от процесуалния представител на ищеца в съдебно заседание от 16.01.2013 г. имуществените вреди в тази им част произтичат от обстоятелството, че длъжността, на която е бил преместен е по-ниско платена, като размера на претендираното обезщетение и 400 лв. месечно или общо 2400 лв. Към имуществената претенция е добавена и сумата от 960 лв., представляваща сумата от 240 лв., изплащани на всяко тримесечие, представляваща разликата в добавките за специфични условия на труд и възнаграждението, получавано за извършена служебна работа на база оценка на служебната дейност.

Предвид обстоятелството, че претенцията за имуществени вреди се състои от две части и се основава на различни обстоятелства, то и правните изводи на настоящата инстанция ще бъдат направени по отделно за всяка една от двете части на претенцията за претърпени имуществени вреди.

По отношение на предявените иски за неимуществени вреди. Предявените иски са два, като първата претенция е за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 лв., причинени на ищеца от издадените незаконосъобразни заповеди на министъра на вътрешните работи и изразяващи

се в причинените му стрес и тревоги за живота и здравето на близките му – неговата съпруга, дете, и неговите родители, влошаване на семейните му отношения, влошаване на здравето му, спиране на професионалното му развитие, липсата на възможност за професионално израстване и явяване на конкурси и постигане на по-високи професионални стандарти.

Втората претенция за неимуществени вреди е за причинени на ищеца вреди в размер на 25 000 лв., изразяващи се в това, че вследствие на издаването на заповедите на министъра на вътрешните работи е разгласена квалифицирана информация и е разкрита самоличността му. Настоящата съдебна инстанция с оглед на събраните по делото доказателства определя като неоснователен предявения иск за неимуществени вреди в размер на 25 000 лв., посочени като претърпени от ищеца в резултат на обстоятелството, че с издадените заповеди на министъра на вътрешните работи е била разгласена квалифицирана информация и е била разкрита самоличността на ищеца. Действително, разкриването на ищеца с посочване на неговото име и заемана от него длъжност чрез издаването на двете заповеди на министъра на вътрешните работи би имало за пряка последица значителното утежняване на посегателството над доброто име и професионалната репутация на ищеца, като оповестяването на неговото име позволява на широката общественост да посочи ищеца като едно от длъжностните лица, срещу които се води дисциплинарно производство, и да оставят впечатлението, че той е замесен в деянието, за което е наказан. Исковата претенция в тази ѝ част остана недоказана в производството пред настоящата инстанция. Не бяха представени доказателства, от които да може да се направи дори евентуален извод, че в резултат на издадените незаконосъобразни заповеди и била разкрита самоличността на ищеца. Като доказателства по спора в тази част на исковата претенция са представени само копия от периодичния печат, в които се коментират обстоятелства относно задържане на определени лица, посочват се служители от Министерството на вътрешните работи, които са участвали при задържането на тези лица, но никъде не се съдържа посочване на името на ищеца, дори само с неговите инициали на името и фамилията му, дори и само с посочването на заеманата от него длъжност. Така, в случая ищецът трябва по принцип да докаже, че свързаната с него информация е публикувана в печата вследствие на изтичане на информация, вина за което носи администрацията. При всички положения, дори да се допусне, че е налице подобно изтичане, ищецът не установява причинно-следствената връзка между това изтичане и изтъкнатата от него вреда. От прочита на представените като доказателства по делото прессъобщения, обаче се установява, че те не съдържат нито името на ищеца, нито други данни, позволяващи идентифицирането му като едно от длъжностните лица, срещу които се води дисциплинарно производство. Така направените изводи не се отричат от събраните в хода на съдебното производство свидетелски показания на св. В., който посочва, че е била разкрита самоличността на ищеца по вестниците с посочване на трите му имена

и на длъжността, която заема. Дори тези обстоятелства да са се осъществили, то и с оглед на свидетелските показания на св. В. се предполага наличието на доказателства (писмени) в тази насока, които не бяха събрани в производството пред настоящата инстанция. При събирането на тези доказателства настоящата съдебна инстанция съобразява и разпределението на доказателствената тежест на страните в процеса и на принципа на диспозитивното начало в гражданския процес.

Като основателна се определя втората претенция за претърпени от ищеца неимуществени вреди в размер на 15 000 лв. Съгласно постоянната съдебна практика основателността на иск за обезщетение предполага наличието на съвкупност от условия, а именно неправомерността на поведението, в което се упреква институцията, наличието на действителна вреда и на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и посочената вреда. В самото начало следва да се напомни, че съгласно последните писмени изявления на ищеца той ограничава исканията си единствено до поправянето на претърпените от него неимуществени вреди в резултат, от една страна, от накръняването на неговото добро име и професионална репутация и от друга страна, от състоянието на несигурност и тревога, в което се намирал, като се изключи влошаването на психическото му състояние. представлява нарушение, което много сериозно накрънява доброто име и професионалната репутация на ищеца. Претърпените от ищеца неимуществени вреди се основават на отменените като незаконосъобразни заповеди на министъра на вътрешните работи. Всъщност именно тези заповеди са могли да оставят у широката общественост, както и в обкръжението и сред колегите на ищеца впечатлението, че е извършил противоправни деяния. От доказателствата по делото, обаче е видно, че отправените срещу него упреци са били напълно неоснователни, което обстоятелство е доказано с отмяната на двете заповеди на министъра на вътрешните работи като незаконосъобразни. Съгласно съдебната практика, за да се определи размерът на обезщетението, което трябва да се изплати за пропуснатата възможност, след като се уточни естеството на възможността, от която длъжностното лице е било лишено, следва да се определи датата, от която то е можело да се възползва от тази възможност, след това посочената възможност да се изрази количествено и накрая, да се дефинират финансовите последици за лицето от тази пропуснатата възможност. Несъмнено е, че вследствие на издаването на отменените впоследствие като незаконосъобразни заповеди на министъра на вътрешните работи ищецът е претърпял болки и страдания, които по същността си представляват неимуществени вреди. Това са вреди, които несъмнено засягат лицето, като вредите по отношение на същото са действителни и сериозни. Следва да се отчете и обстоятелството, че тези вреди са такива по естеството си, че не могат да бъдат заличени, те не могат да бъдат отстранени така, както засягането на увреденото имущество може да се отстрани чрез заплащане на парично обезщетение. Понесеното телесно или душевно страдание не може по никакъв

начин да се заличи впоследствие, нито пък да се замени с някакво напълно съответно на него обезщетение по вид и по размер. Налице е и третият елемент за основателност на предявения иск, а именно налице е причинна връзка между отменените административни актове, издадени от министъра на вътрешните работи. Това обстоятелство се доказва от разпитания в хода на съдебното производство свидетел. Разпитаните свидетели безпротиворечиво установяват, че именно посочените заповеди на министъра на вътрешните работи са причинили на ищеца неимуществени вреди – стрес, страх, тревоги за живота на близките му и проблеми в семейството. С показанията си св. А. установява, че в резултат на издадените актове от министъра на вътрешните работи институт се е влошило физическото и психическото състояние на ищеца, непрекъснато се е повишавало кръвното му налягане. Установява също, че преди това здравословното му състояние е било нормално, свидетелят установява, че го познава от дълъг период. Идентични са и свидетелските показания, дадени от свидетеля В.. С оглед на събраните по делото доказателства и разпитаните свидетели на ищеца следва да се присъди обезщетение за неимуществени вреди в претендирания от ищеца размер, а именно в размер на 15 000 лв. Размерът от 15 000 лв. отговаря на извършената несправедливост и на начина, по който ищецът я е понесъл. Претендираните вреди са действително настъпили, същите са в пряка причинна връзка с отменените като незаконосъобразни административни актове на министъра на вътрешните работи. С оглед на това обстоятелство предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен в предявения размер. При определяне на размера на обезщетението, което следва да се присъди на ищеца настоящата съдебна инстанция съобразява и обстоятелството, че от страна на ответника не са предприети каквито и да било действия за поправяне на причинените на ищеца вреди. Институцията в нито един момент не представя извинение или не изразява съжаление, каквито са необходими в случай на неоснователни публични обвинения. Поради това, предвид посочените по-горе особени обстоятелства по настоящото дело, следва размерът на неимуществената вреда, причинена от Министерството на вътрешните работи в резултат от накарняването на доброто име и професионалната репутация на ищеца, причинения му стрес, болки и страдания и да се определи така както е предявена, а именно в размер на 15 000 лв.

По отношение на предявената претенция за заплащане на лихви. Претенцията за лихва следва да бъде уважена за периода от окончателната отмяна на заповед № К 1629/27.03.2009 г. на министъра на вътрешните работи до окончателното заплащане на сумата. Заповед № К-606/27.03.2009 г. е отменена с решение № 1/05.01.2011 г., постановено по адм.д. № С-205/2010 г. на Върховния административен съд. По силата на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В процесния случай, за да възникне задължение за ответника да заплати обезщетение по реда на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за

вреди е необходимо актът, от чието действие се претендират вредите да е отменен като незаконосъобразен. Тази предпоставка за приложимостта на посочения текст е възникнала на 05.01.2011 г. с отмяната на Заповед № К-606/27.03.2009 г. е отменена с решение № 1/05.01.2011 г., постановено по адм.д. № С-205/2010 г. на Върховния административен съд.

По отношение на искането за присъждане на разноски. От страна на ищеца е представен списък на разноските, като е поискано присъждането на разноски общо в размер на 3232 лв., представляващи възнаграждение за адвокат в размер на 3000 лв., депозит за изготвяне на експертиза в размер на 205 лв. и внесена държавна такса за образуване на съдебното производство в размер на 30 лв. (като доказателство по спора е представено платежно нареждане за внасяне на държавна такса в размер на 10 лв., а не на 30 лв.). От страна на ответника е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. При произнасянето относно разноските настоящата съдебната инстанция съобразява обстоятелството на частично уважаване на предявените искове, като в тази връзка по отношение на присъждането на разноските се обуславя приложимостта на чл. 9, ал. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съгласно посочения текст, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Посочената норма представлява отклонение от правилото на чл. 78, ал. 1 от ГПК и поради това следва да се приеме, че по искове, предявени по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди отговорността за разноски следва да се разпределя по специалните правила, установени в чл. 9 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди и в случаите на частично уважен иск отговорността за разноските, направени по производството е изцяло върху ответника по иска (в този смисъл и решение № 12023 от 18.10.2010 г. на Върховния административен съд, постановено по адм. д. № 11620/2010 г.). Предвид това на ищеца следва да бъдат присъдени направените по делото разноски съразмерно с уважената част на иска в размер на 1143, 73 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на С. В. К. сумата в размер на 3858, 09 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди вследствие на отменените като незаконосъобразни заповед № К-1629/25.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи и заповед № К 606/27.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи, както и законната лихва върху тази сума, считано от 05.01.2011 г. до окончателното изплащане на претендираните суми.

ОТХВЪРЛЯ иска на С. В. К. срещу Министерството на вътрешните работи за обезщетение за имуществени вреди в размер на 9151, 24 лв., представляващ разликата между предявената искова претенция общо в размер на 13 765 89 лв. и уважената част от иска за имуществени вреди в размер на 3858, 09 лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на С. В. К. сумата в размер на 15 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди за претърпени от същия психически тормоз, неудобство, болки и страдания, накърняване на доброто му име и професионална репутация вследствие на отменените като незаконосъобразни заповед № К-1629/25.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи и заповед № К 606/27.03.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи, както и законната лихва върху тази сума, считано от 05.01.2011 г. до окончателното изплащане на претендираните суми.

ОТХВЪРЛЯ иска на С. В. К. срещу Министерството на вътрешните работи за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 25 000 лв, причинени на ищеца вследствие на разгласяване на квалифицирана информация, с която е била разкрита самоличността му, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати в полза на С. В. К. направените по делото разноски в размер на 1143, 73 лв., представляващи внесена държавна такса, внесен депозит за вещо лице и възнаграждение за адвокат съобразно уважената част на иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: